

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПРОБЛЕМИТЕ НА ЛОВА

Превод от английски: [Неизвестен], 1976

chitanka.info

Това беше последният военен сбор пред Големия празник на скаутите и за него пристигнаха всички отряди. Отряд №22 — „Реещ се сокол“ — се разположи в сенчестата падина и беше член дозор. Отряд № 31 — „Храбрите бизони“ — патрулираше по една малка рекичка. Заедно с това „бизоните“ се упражняваха в пиенето на течност и възбудено се смееха на това необичайно усещане.

Отряд № 19 — „Ловци на мираши“ — очакваше разузнавача Дрог, който, както винаги, беше закъснял.

Със свистене Дрог се спусна от десет хиляди фута височина и като придоби твърдо тяло, забързано се присъедини към групата на скаутите.

— Уф — каза той, — извинете, не мислех, че вече...

Командирът на отряда втренчи свирепо поглед в него.

Наоколо се закикотиха. Дрог се изчерви силно. Искаше му се да потъне вдън земя.

— Този сбор ми се иска да започне с „Клетва на скаутите“ — каза командирът. Той се поизкашля и продължи: — Ние, младите скаути на планетата Елбонай, се кълнем да увековечим знанията и опита на нашите предци-пионери. За тази цел ние приемаме техния облик и ставаме такива, каквито са били те, когато са покорявали девствените простори на Елбонай. Ние се кълнем...

Разузнавачът Дрог настрои слуховите си рецептори, за да чува по-добре речта на командира. Той винаги се вълнуваше, когато слушаше „Клетвата на скаутите“.

Трудно беше да се повярва, че някога техните предци са били така привързани за Земята. Сегашните елбонайци умееха да летят на височина до двадесет хиляди фута, като при това запазваха възможния минимум от своето тяло и се хранеха с космическа радиация. Елбонайците се спускаха долу само при крайна необходимост, както и при подготовката за Големия празник.

— ... да водим само честна и справедлива борба — продължаваше командирът. — Кълнем се още да пием течности и да ядем твърда храна, както са правели те, и да овладяваме в още по-голяма степен техните знания и умение.

Ритуалът завърши и младите скаути се пръснаха по равнината. Командирът на отряда се приближи към Дрог.

— Това е последният сбор пред Големия празник — каза той.

— Зная — отвърна Дрог.

— А ти и досега си само разузнавач от втори клас. Всички останали вече отдавна имат първи клас или поне званието младши пионер. Какво могат да си помислят за нашия отряд?

Дрог смутено престъпи от крак на крак.

— За това нямам само аз вина каза той. — Вярно е, че не успях да покрия нормативите по плуване и приготвяване на бомби, но това не е моето призвание. Та аз не мога да правя всичко. Дори сред пионерите е имало тесни специалисти.

— А какво е твоето призвание? — прекъсна го командирът.

— Планините и горите — с готовност отвърна Дрог. — Минах пълен курс по проследяване и ловуване.

Командирът го гледа известно време изпитателно. След това каза бавно:

— Дрог, как гледаш на възможността да ти се даде последен шанс да получиш първи клас, преди да е започнал Големия празник, а освен това и Почетния знак като прибавка?

— Готов съм на всичко за това! — кресна Дрог.

— Чудесно — каза командирът. — Как се нарича нашият отряд?

— Отряд „Ловци на мираши“ сър!

— А какво е това мираш?

— Мирашът е голямо и свирепо животно — точно отговаряше Дрог. — Някога мирашите са заселвали обширна част от Елбонай и нашите предци са водели с тях жестока борба. Сега всички мираши са вече унищожени.

— Това не е точно така — каза командирът на отряда. — Един разузнавач е изследвал горите на петстотин мили на север отук, с координати 233° с.ш. — 482°з.д. и открил ято от три мираша. Всички са самци, така че те могат да се ловуват. Аз искам ти, Дрог, да ги проследиш. Освен това искам ти, като използваш методите на пионерите, да вземеш кожата на един мираш. Ще се справиш ли?

— Убеден съм, че ще се справя, сър!

— Тогава тръгвай веднага — каза командирът — и запомни: кожата на мираша ще закрепим към нашето знаме. Тогава вероятно ще ни похвалят на Големия празник.

— Слушам, сър! — Дрог набързо събра цялото снаряжение, напълни манерката с течност, взе си закуска от твърда храна и тръгна

на път.

След няколко минути той вече се рееше над определения квадрат. Местността беше дива и романтична — планини, покрити със снегове, странно нацепени скали, редки дървета, разхвърляни по равнината, площи с гъсти храсталаци. Дрог угрижено се оглеждаше.

Беше малко поизлъгал пред командира на отряда. Не беше толкова силен в преследването на лова. Той само бе способен дълги часове да се рее в мечтателна замисленост сред облаците на височина пет хиляди фута.

А ако не успее да намери мирашите? Току-виж, че мирашите го забележат първи?

Внезапно той долови слаба миризма на мираши. И в същия миг долови някакво движение около Тюбразната скала на около двадесет ярда от него.

„Колко просто се оказва всичко — помисли си Дрог. — Върви ми!“ Той спокойно се маскира по подходящ начин и започна придвижването си напред.

Планинската пътека ставаше все по-стръмна. Слънцето изгаряше безмилостно. Дори в своя кондициониран комбинезон Пакстън се обливаше в пот. Вече всичко това му беше втръснало дяволски.

— Кога най-сетне ще се измъкнем оттук? — запита той.

Ерера го потупа успокоително по рамото.

— Ти, какво, не искаш ли да забогатееш?

— Та ние и без това сме вече богати — каза Пакстън.

— Да, но недостатъчно — отбеляза Ерера и неговото продълговато, кафяво от загара лице се набръчка от усмивката му.

Стилмън ги настигна, пухтейки под тежестта на изследователските съоръжения. Той внимателно спусна своя товар на пътечката и седна до тях.

— Слушайте, джентълмени, не е ли време да си починем малко?

— Може — каза Ерера. — Аз въобще винаги съм бил готов да си почивам цял живот.

Той седна, като се облегна с гръб на Тюбразната скала.

Стилмън запали лулата си, а Ерера дръпна ципа на джоба на комбинезона си и извади пура. Пакстън го наблюдава известно време.

След това повтори своя въпрос:

— Така че, кога ще си оберем крушите от тази планета? Или смятате цял живот да стърчим тук?

Ерера се усмихна и като драсна клечка, запали пурата.

— Ти какво, не чу ли какво те питам? — извика Пакстън.

— Успокой се, ти не можеш сам да решиш това — каза Стилмън.
— В тази експедиция ние сме равностойни партньори.

— Но всичко това беше организирано с мои пари! — напомни Пакстън.

— Разбира се. И само за това ние те взехме за съдружник. Ерера е опитен златотърсач. Аз притежавам всички теоретични знания и в добавки управлявам ракета. А ти имаше пари.

— Но ние вече и без това сме затрупали целия кораб — настояваше Пакстън. — Товарните секции са натъпкани до краен предел. Защо в края на краищата да не отидем в някое цивилизовано място и да си заживеем сладък живот?

— Ние с Ерера не споделяме твоите аристократични увлечения — каза Стилмън. — Ние с него имаме невинното желание да натъпчем със съкровища всяка цепнатина, всяко кюшенце. Ние искаме бъчвите за гориво да са натъпкани със злато, торбите за брашно — с изумрудни, а подът да бъде покрит с диаманти на цял фут височина. Та тук навсякъде са разхвърляни безценни съкровища, които просто молят да ги прибереш. Ние искаме да бъдем фантастично богати, разбираш ли?

Пакстън не слушаше. Той напрегнато се вглеждаше в нещо около завоя на пътеката. Внезапно той прошепна:

— Това дърво току-що се премести.

Ерера се разсмя.

— Очевидно някакво съкровище — насмешливо каза той.

— Спокойно — каза Стилмън. — Слушай, малкия, аз съм вече възрастен, напълнял човек и лесно се плаша. Нима си мислиш, че бих стоял тук, ако ни заплашваше дори и най-малка опасност?

— Вижте! То отново шавна!

— Ние изследвахме тази планета преди три месеца — каза Стилмън. — И не открихме тук никакви признаци за пребиваването на разумни същества, нито на никакви опасни животни или отровни растения. Тук има само гори, езера, реки и разхвърляни навсякъде

изумруди и златни късове. Освен това, ако всичко не беше точно така, нас отдавна щяха да са ни нападнали.

— Казвам ви, че видях как то се движи — настояваше Пакстън.

Ерера стана.

— Това дърво ли? — запита той.

— Да. Виж сам, то дори не прилича на останалите дървета. Има съвсем друга форма...

С неуловимо движение Ерера извади от кобура бластера си и стреля три пъти в дървото. След миг там, където стоеше дървото и в радиус десет ярда около него, останаха само черни обгорели скелети.

— Ето, това е всичко — каза Ерера.

Пакстън почеса брадата си.

— Чух, че то извика, когато ти стреля.

— Ами, разбира се. Но сега вече го застрелях — меко каза Ерера. — Ако още нещо почне да се движи, ти само ми кажи и аз веднага ще го оправя. А сега хайде да посъберем още изумруди.

Пакстън и Стилмън взеха торбите си и тръгнаха по пътеката след Ерера.

— Сериозен мъжага, а? — тихо каза Стилмън на Пакстън, като кимна към Ерера.

Дрог с мъка идваше на себе си. Огненото оръжие на мираша го завари неподготвен. Той и досега не можеше да разбере как стана всичко. Дори нямаше предварително помирисване, ръмжене, мърдане на ушите, буквално никакво предупреждение. Мирашът нападна съвсем неочаквано, дори без да се опита да изясни дали пред него е приятел или враг.

Чак сега Дрог осъзна с какъв безпощаден звяр се е сблъскал.

Като изчака да позатихнат стъпките на мирашите, той, превъзможвайки болката, се опита да приведе в ред зрителните си рецептори. Нищо не излезе. Дрог беше обхванат от ужас. Ако е повредена нервната му система, това означава край. Направи още един отчаян опит и въздъхна с облекчение — зрението му се възстанови. Той инстинктивно беше успял да се сквондицира в момента на избухването и това му спаси живота.

Дрог почувствува, че не му е останало и най-малкото желание да преследва мирашите. Да, но какво ли би станало, ако се върне без тази идиотска кожа? Би могъл да каже на командира на отряда, че всички мираши са се оказали самки, ловът на които беше забранен. Думата на разузнавача не се подлагаше на съмнение и никой не би почнал да проверява и го разпитва.

Впрочем той никога не би се решил на това. Как можа да си помисли такова нещо?

„Какво пък — мрачно размишляваше той, — мога и да напусна скаутите. Да сложа край на втръсналите ми огньове, на песните, игрите и другарството? Не, за нищо на света! Трябва да се стегна.“

Този път той действуваше сякаш мирашът е разумно същество. А нали мирашите не са разумни. Нито едно същество без пипала не може да бъде разумно. Това е Законът на Етлиб и той никога не е бил нарушаван. В борбата на разума с животинския инстинкт разумът винаги побеждава. Не би могло и да бъде другояче. Оставаше само да подбере метод.

Дрог отново се впусна да търси мирашите, следвайки ги по миризмата. „Кое оръжие е най-добре да използвам? — мислеше си той. — Малка бомба? Не, това почти сигурно ще развали кожата.“

Изведнъж той спря и се разсмя. Всичко беше толкова просто и как не беше се сетил досега! Защо му трябваше да влиза в пряк и опасен контакт с мирашите? Достатъчно беше да си понапругне малко мозъка, да използва своите знания за психологията на животните и уменията да се поставят капани с примамка.

Вместо да преследва мирашите, той се отправи към тяхното леговище.

И там им направи капан.

Техният временен лагер беше устроен в една пещера. Когато се добраха до нея, слънцето вече залязваше. Канарите и острите върхове на скалите хвърляха върху земята странни дълги сенки. Корабът се намираще в долината, на пет мили от лагера. Неговият метален корпус хвърляше червеникаво-сребристи отблясъци. В торбите на пътешествениците имаше около дузина изумрудни, немного големи, но с изумително качество.

В такива минути Пакстън обичаше да си мечтае за момичето със светли коси от малкото градче в Охайо; Ерера се усмихваше на себе си, предвкушвайки как ще прахоса един милион долара, преди да се заеме с нещо сериозно, а Стилмън мислено преповтаряше своята бъдеща дисертация за извънземните минерални местонаходища.

Всички бяха с приповдигнато настроение. Пакстън беше се оправил напълно от неотдавнашните сътресения. Той вече не би възразил, дори и да се появи внезапно наистина някакво зелено чудовище, преследващо прелестна девойка.

— Ето, че вече сме си в къщи — каза Стилмън, когато стигнаха до входа на пещерата. Изведнъж той отскочи назад. — Това пък чудо какво е?

На няколко фута от входа те видяха поднос с малки, още изпускащи пара бифтеци, бутилка уиски и четири едри диаманта.

— Странно — каза Стилмън. — И дяволски тревожно.

Пакстън се наклони да види по-добре диамантите, но Ерера го отблъсна.

— А ако са натъпкани с експлозив?

— Не виждам никакви проводници — възрази Пакстън.

Ерера се взря в бифтеците, диамантите и уискито. Той изглеждаше доста мрачен.

— Не вярвам на всичко това — каза той.

— Възможно е все пак на планетата да има аборигени — допусна Стилмън, — и те да са твърде стеснителни. А всичко това да са ни изпратили в израз на добрите си намерения.

— Правилно — отвърна Ерера, — и са изпратили някого до Земята да донесе една бутилка „Олд спейс рейнджър“ специално за нас!

— Какво ще правим? — запита Пакстън.

— Отстъпете малко назад — нареди Ерера.

Той отчупи от близкото дърво един клон и внимателно побутна с него диамантите.

— Ето, че нищо не стана — каза Пакстън.

Високата трева, в която стоеше Ерера, внезапно обви глезените му. Земята под него се изду и образува диск с диаметър около петнадесет фута, който изтръгвайки тревата с корените ѝ, се завъртя и

започна да се издига във въздуха. Ерера се опита да скочи, но стеблата го задържаха като хиляди зелени пипалца.

— Дръж се! — изрева Пакстън и като подскочи напред, се впи в края на диска.

Дискът се наклони остро, замря за миг, но след това отново започна да се издига. Но Ерера вече беше успял да измъкне ловджийския си нож и започна с трескави движения да разсича задържащите го стебла. Като излезе от вцепеняването си при гледката на реещия се във въздуха Пакстън, Стилмън го хвана за краката и задържа още за малко стремителното издигане на диска. В това време Ерера със сила откъсна от растенията и другия си крак и прехвърли мощното си тяло през ръба на диска. Стеблата, обвиващи още краката му, постепенно се поддадоха на неговата тежест падайки надолу с главата, Ерера успя в последния момент да извие шия и падна на рамото си. Пакстън също пусна диска и се строполи на право върху Стилмън.

Олекналият диск заедно с бифтеците, диамантите и бутилката с уиски се стрелна нагоре и изчезна от погледите им.

Слънцето залезе. Тримата мъж влязоха в пещерата, държейки готови бластерите си. До входа те накладоха огън и се разположиха навътре в пещерата.

— Ще дежурим един след друг — нареди Ерера.

Пакстън и Стилмън кимнаха в съгласие.

— Ти си прав, Пакстън — продължи Ерера, — ние наистина се позадържахме доста тук.

— Дори твърде много — потвърди Пакстън.

— Веднага щом съмне, ще се прехвърлим на кораба и ще се махнем оттук по дяволите.

— Ако ни е съдено да се доберем до кораба — каза Стилмън.

Дрог беше напълно обезкуражен. Със замряло сърце той следеше как неговият капан се затвори, как се разви борбата и как мирашът успя да се спаси. Това беше такъв забележителен мираш! Най-едрият от трите.

Чак сега Дрог осъзна каква грешно беше направил. В стремежа си да получи най-добър резултат той беше прекалил със стръвта. Биха

били достатъчни само минералите, без които мирашите очевидно не можеха. Но не, поиска му се да подобри методите на пионерите и да използва освен това и хранителния стимул. Съвсем не е за учудване, че мирашите заподозряха нещо лошо.

Сега вече те бяха озлобени и се държаха бдително. А разяреният мираш е едно от най-опасните същества в цялата Галактика.

Когато над западната част на Елбонай изгряха двете Луни, Дрог се почувствува твърде самотен. Той гледаше пламтящия пред пещерата огън, разпален от мирашите, виждаше самите мираши, затаили се в пещерата с готово оръжие.

Нима кожата на един мираш струва толкова усилия? Дрог си помисли колко хубаво би било сега да полети на височина пет хиляди фута и да си помечтае малко, моделирайки странни фигурки от облаците. Той с удоволствие би си хапнал малко космическа радиация, вместо да гълта тази отвратителна твърда храна. И въобще какъв смисъл има в целия този лов с преследване? Излишни умения, които никога няма да потрябват на народа.

Дрог вече почти беше убедил себе си в това, когато изведнъж нещо го осени.

Да, елбонайци бяха преживели времето, в което се е водела борба за съществуване. В рамките на своята цивилизация те вече не водеха никаква борба. Но Вселената е велика и пълна с изненади. Кой може да предвиди какво още очаква цивилизацията и с какви нови опасности ще ѝ се наложи да се сблъска? Какво би станало тогава, ако ловните навици са вече загубени?

Не, старите знания не бива да се забравят, те трябва да бъдат образец, те трябва да напомнят, че мирният и разумен живот е твърде крехък и непостоянен във враждебната Вселена.

Той ще вземе кожа на мираш или ще загине. Най-главното е да ги накара да напуснат пещерата. Ловният инстинкт отново се върна у Дрог. Той бързо и умело настрои гласовите си връзки по гласа на мирашите.

— Ти чу ли? — запита Пакстън.

— Струва ми се, че чух — отвърна Стилмън.

Те напрегнато се вслушаха в тъмнината.

Тя отново се раздра от звуци. Нечий глас крещеше:

— На помощ! На помощ!

— Това е девойка! — Пакстън скочи на крака.

— Само прилича на девойка — подчерта Стилмън.

— На помощ, моля ви! — носеше се гласът. — Не мога да издържа повече! Няма ли кой да ми помогне!

Кръвта нахлу в главата на Пакстън. Само за миг той си представи момичето — дребно и крехко, спящо край своя повреден космически кораб (каква идиотщина да пътешествуваш по този начин!) и обградено от хлъзгави, отвратителни зелени чудовища.

Пакстън вдигна запасния бластер.

— Ще ида там — спокойно каза той.

— Седни си на мястото, идиот! — нареди Ерера.

— Ти не чу ли как тя...

— Това не може да е момиче — каза Ерера. — Откъде ще се вземе на тази планета момиче?

— Точно това се готвя да изясня — заяви решително Пакстън, размахвайки заплашително двата бластера.

— Сядай! — ревна Ерера.

— Той е прав — опита се Пакстън да успокои Стилмън. — Дори там наистина да има момиче, в което много се съмнявам, ние и без това вече няма да успеем да му помогнем.

— На помощ! Помогнете! Той тича след мен! — зовеше гласът.

— Махни се от пътя ми! — заплашително извика Пакстън.

— Ти наистина ли искаш да отидеш? — недоверчиво запита Ерера.

— Да. И само се опитай да ми попречиш!

— Защо пък, върви! — Ерера махна с ръка към изхода на пещерата.

— Не бива да го пускаме така — с ужас каза Стилмън.

— Сам ще си пукне — лениво отвърна Ерера.

— Не се тревожете — каза Пакстън, — след петнадесет минути ще се върна. — И прибави: — Заедно с нея.

Като се обърна на токовете си, той се насочи към изхода. Ерера само се подаде леко напред и с точно изчислено движение го удари с една цепеница по главата. Стилмън едва успя да подхване омекналото му тяло.

Двамата замъкнаха Пакстън по-дълбоко в пещерата и се върнаха на своя пост. Нещастната леди стенеше и молеше за помощ още цели

пет часа.

Дрог посрещна мрачното и дъждовно разсъмване на сто ярда от пещерата. Той видя как мирашите се измъкнаха от пещерата в плътна група и с готово за действие оръжие тръгнаха напред, оглеждайки се наоколо.

Защо и този път нищо не се получи? Учебникът на скаутите казваше, че това е най-сигурното средство за примамване на мираш-семец.

Мирашите се отправиха към яйцевидния метален снаряд, в който Дрог разпозна примитивно приспособление за космически полети. Моделът беше доста груб, но ако попаднеше в него, мирашите щяха да се окажат в пълна безопасност.

Разбира се, той би могъл просто да ги тревестира, но това би било твърде нехуманно... Древните елбонайци винаги са били милостиви към своите врагове, а младият разузнавач се стремеше да им подражава във всичко.

Оставаше още илитроцията. Това беше един от най-древните методи, но за да го осъществи, Дрог трябваше да се доближи плътно до мирашите. Впрочем той нямаше какво повече да губи.

Освен това и самата природа го подпомагаше.

Първоначално те навлязоха в лека омара, която беше съвсем прозрачна. Но след това, когато воднистото слънце се издигна върху сивия небосклон, падна истинска и гъста мъгла.

Когато тя започна да се сгъстява, Ерера с яд изруга.

— Дръжте се по-близо един до друг — каза той. — Толкова пък да не ни върви!

Сега те вървяха, държейки се един друг за рамената и с готови за стрелба бластери. Да се види нещо през непроницаемата мъгла беше невъзможно.

— Ерера!

— Какво?

— Сигурен ли си, че вървим накъдето трябва?

— Разбира се. Засякох посоката по компаса още преди да падне тази проклета мъгла.

— А ако компасът се развали?

— По-добре да не мислим за това.

Те вървяха внимателно, пробивайки си път между скалните късове.

— Струва ми се, че виждам кораба — каза Пакстън.

— Не, още е рано — отзова се Ерера.

Изведнъж Стилмън се спъна в един камък и изпусна бластера си. Когато го вдигна, той пошари с ръка в мъглата, преди да напипа рамото на Ерера, и продължи да върви.

— Вече сме близо — каза Ерера.

— Искан ми се да вярвам — отзова се Пакстън, — дойде ми вече до гуша от всичко това.

— Мислиш си, че твоята красавица те чака вече на кораба?

— Не ти ли омръзна да дрънкаш все едно и също?

— Добре, добре — каза Ерера. — Слушай, Стилмън, по-добре се дръж за рамото ми. Не си заслужава тъкмо сега да се изгубим един друг.

— Че аз се държа за рамото ти — отвърна Стилмън.

— Глупости.

— Казвам ти, че се държа.

— Слушай, аз сигурно по-добре зная дали някой ме държи за рамото, или не.

— Може би това да е твоето рамо, Пакстън?

— Не — обади се той.

— Лоша работа — бавно каза Стилмън, — много лоша.

— Защо?

— Защото съм сигурен, че държа някого за рамото.

— Лягай! — диво извика Ерера. — Бързо залягайте! Дайте ми възможност да стрелям!

Но вече беше късно. Във въздуха се разпръсна някаква кисела миризма. Стилмън и Пакстън, щом я вдъхнаха, и паднаха като покосени, Ерера слепешком се втурна напред, мъчейки се да не диша, но се спъна, прелетя над скален къс и започна да се мъчи да стане...

Пред очите му причерня.

Внезапно мъглата се разпръсна. Дрог стоеше сам и тържествуващо се усмихваше. Той измъкна дългия си нож и се наведе над по-близкия до него мираш...

Корабът се носеше към Земята със скорост, която заплашваше всеки миг да прегори двигателите. Ерера се суетеше над пулта за управление. Накрая успя да си възвърне своето обичайно хладнокръвие и да превключи скоростта на по-нормален режим. Ръцете му трепереха, а загорялото му лице още имаше пръстен цвят. Олюлявайки се, от каютата излезе Стилмън и напълно изтощен, рухна в креслото на втория пилот.

— Как е Пакстън? — запита Ерера.

— Инжектирах му дрон-3 — каза Стилмън. — Всичко ще се оправи.

— Той е славно момче — каза Ерера.

— Мисля, че това е шок — каза Стилмън. — Като дойде на себе си, ще го сложа да брой диамантите. Според мен не би могло да се измисли по-добра терапия.

Ерера се ухили и лицето му започна да си възвръща нормалния оттенък.

— Сега, когато всичко е зад гърба ни, аз също с удоволствие бих поброил диаманти. — Внезапно продълговатото му лице придоби сериозно изражение. — Все пак не мога да разбера, Стилмън, на кого и защо това може да е потрябвало? Да ме убият? Не мога да разбера...

Големият Празник на скаутите беше поразително зрелище. Отряд № 22 — „Реещ се сокол“ — показва малка пантомима, разказваща за покоряването на Елбонай. Отряд 31 — „Смелите бизони“ — беше облечен в бойната униформа на пионерите.

Начело на „Ловците на мираши“ стоеше Дрог, сега вече разузнавач от първи клас. Той държеше знамето на отряда, което се смяташе за израз на висока чест, и всички го приветствуваха громко.

Причината беше, че на знамето гордо се развяваше кожата на истински възрастен мираш и всичките й ципове, клапи, копчета, колани и кобури весело и ослепително бляскаха на слънцето.

Публикувано в сп. „Наука и техника“, бр.36-37/1976 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.